

Оце — моя хата. А це — мої діти.
Чого б нам, соколику мій, не радіти?
І діти у школі, і хліба доволі,
І в землю корінням востаєм поволі.
Потроху привчаємось жити інакше.
Онукам колишнє кочівництво наше
Далеким, і дивним, і диким здається,
А я пригадаю — і серце здригнеться...
